

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЛАДИСЛАВА В. А.А

при участието на секретаря ВЕРА Й. ТАСЕВА
като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА В. А.А Административно
наказателно дело № 20231110213144 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на М. В. В., ЕГН *****, против Наказателно постановление № 23-4332-004547/23.03.2023 г., издадено от Началник - сектор към ОПП - СДВР, с което на основание чл. 177 ал. 1 т. 2 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 150а ал. 1 ЗДвП.

С жалбата се изразява несъгласие с наказателното постановление. Навеждат се възражения за нарушения в процедурата по връчването му.

В съдебно заседание жалбоподателят М. В., редовно уведомен, се явява лично и моли за отмяна на наказателното постановление. Заявява, че към датата, посочена в наказателното постановление, е имал валидно СУМПС, но то не е било в него.

Наказващият орган - Началник - сектор в ОПП - СДВР, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. След съдебното заседание, в което е приключено съдебното следствие и е даден ход на съдебните прения, са постъпили писмени бележки, заведени с вх. № 355567/11.12.2023 г. от гл. юрк. Б. Страхинов, с пълномощно от наказващия орган, в които се излагат съображения за неоснователност на жалбата. Навежда се, че извършването на нарушението е доказано по несъмнен и категоричен начин и че в административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прави се искане

обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено, а жалбата - оставена без уважение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и в условията на евентуалност се навежда възражение за прекомерност на претендирано адвокатско такова. С писмените бележки се представят и доказателства за компетентност на наказващия орган.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 58д т. 1 ЗАНН и от легитимирано лице. Съгласно отбелязването на наказателното постановление същото е връчено на 24.07.2023 г. на основание чл. 58 ал. 2 ЗАНН и е влязло в сила на 07.08.2023 г. Разпоредбата на чл. 58 ал. 2 ЗАНН урежда хипотеза на фингирано връчване на наказателно постановление, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес и новият му адрес е неизвестен, като съгласно цитираната разпоредба в този случай наказващият орган отбелязва тези обстоятелства на наказателното постановление и същото се счита връчено от деня на отбелязването. Предвидената възможност за връчване представлява санкция срещу недобросъвестното поведение на нарушителя, който е променил адреса си и не е изпълнил задължението си да заяви новия си адрес. За да се приложи тази разпоредба обаче, следва да са установени кумулативно предвидените предпоставки: нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и едновременно с това новият му адрес да не е известен, като съгласно трайната съдебна практика приложимостта на чл. 58 ал. 2 ЗАНН не се обуславя от инцидентно ненамиране на жалбоподателя на адреса, а от положителното установяване, че същият е променил трайно местопребиваването си.

В случая в АУАН е посочен адрес на жалбоподателя гр. Т., общ. С., ул. „А.С.“ № 57. След издаване на атакуваното наказателно постановление на 23.03.2023 г. същото е изпратено за връчване чрез Началника на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – С. на посочения в АУАН адрес. На този адрес наказателното постановление не е било връчено, като резултатите от посещението на адреса са обективирани в докладна записка, в която е посочено, че адресът е посетен от младши инспектор при РУ – Т. на 23.04.2023 г. На адреса е установена майката на жалбоподателя, която е посочила, че не поддържа връзка със сина си, знае, че се намира на територията на град София, но не може да посочи адрес и телефон за връзка. Към докладната е приложено и саморъчно сведение от Виолетка В.а – майка на жалбоподателя. В докладната записка е отразено, че е направена справка „Граничен контрол“, от която е установено, че жалбоподателят няма регистрирано напускане на страната. Наказателното постановление е изпратено за връчване по настоящ адрес на жалбоподателя – гр. София, ул. „xxxxxxxx“ № 26 чрез 06 РУ – СДВР. Наказателното постановление не е било връчено и на този адрес, като за резултатите от посещението на адреса е изготвена докладна записка от младши полицейски инспектор при 06 РУ – СДВР, в която е посочено, че адресът е посетен на 24.07.2023 г., на мястото

жалбоподателят не е бил установен, разговаряно е със собственика на имота, която е посочила, че В. не живее на адреса. Предвид горното наказващият орган е приел, че наказателното постановление е връчено на 24.07.2023 г. на основание чл. 58 ал. 2 ЗАНН и е влязло в сила с изтичане на срока за обжалването му – на 07.08.2023 г.

От приложеното към жалбата удостоверение, издадено от Началника на Затвора – София, се установява, че за периода от 08.04.2023 г. до 18.08.2023 г. жалбоподателят М. В. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца. Предвид горното съдът намира, че наказващият орган неправилно е приел наказателното постановление за връчено по реда на чл. 58 ал. 2 ЗАНН. Налице са категорични доказателства, че жалбоподателят не е бил намерен на известните адреси (а и към датите, когато адресите са били посетени в опит да бъде връчено наказателното постановление, В. се е намирал в затвора – гр. София), но не е налице втората, предвидена в разпоредбата на чл. 58 ал. 2 ЗАНН предпоставка – жалбоподателят да е променил адреса си и местонахождението му да не е известно. Видно от обсъдените докладни записки, в опит да му връчат наказателното постановление органите на МВР са извършили служебни справки в АИС „Граничен контрол“ и АИС – БДС. По идентичен начин органите на МВР са могли да извършат проверка дали жалбоподателят не се задържа в местата за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“, при което биха установили, че той се намира в затвора – гр. София по изтърпяване на наложено му наказание. Ето защо съдът прие, че наказващият орган неправилно е приложил чл. 58 ал. 2 ЗАНН, поради което и предвид липсата на редовно връчване, жалбата срещу наказателното постановление следва да се счете за допустима и да бъде разгледана по същество.

Единствено за пълнота съдът ще посочи, че подадената жалба срещу наказателното постановление не следва да се счита и като молба за възстановяване на срок по чл. 186 ал. 2 НПК, тъй като може да се иска възстановяване на срок, който е бил пропуснат, т.е. същият е започнал да тече, но поради уважителни причини – такива, които са настъпили за страната след постановяването на акта, подлежащ на обжалване, и които обективно, извън волята ѝ, са препятствали възможността ѝ да го атакува в предвидения от закона срок, независимо че са отпаднали в един по-късен момент, в който този срок е изтекъл, е бил пропуснат. В настоящия случай и доколкото съдът приема, че липсва редовно връчване на наказателното постановление, то срокът за обжалването му не е започнал да тече и не е бил пропуснат.

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. В. В. бил правоспособен водач на ППС с

категории "В", "М" и "АМ", като от ОДМВР - С. му било издадено СУМПС № xxxxxxxxxxxx, издадено на 11.09.2018 г., валидно до 11.06.2022 г. На 02.09.2020 г. жалбоподателят М. В. депозирал декларация вх. № 2895/02.09.2020 г. в 03 РУ - СДВР, в която посочил, че на 02.09.2020 г. е установил липсата на портфейла си, в който съхранявал личната си карта, СУМПС № xxxxxxxxxxxx, издадено на 11.09.2018 г. от ОДМВР - С. и парична сума. Въз основа на подадената декларация СУМПС № xxxxxxxxxxxx, издадено на 11.09.2018 г. от ОДМВР - С., било обявено за невалидно.

На 26.01.2022 г. жалбоподателят подал в ОДМВР - С. документи за подновяване на СУМПС, като представил карта за медицински преглед. На 01.02.2022 г. от ОДМВР - С. на жалбоподателя В. било издадено СУМПС № xxxxxxxxxxxx, валидно до 01.02.2032 г.

На 28.02.2023 г. в 14:39 часа жалбоподателят М. В. управлявал лек автомобил марка "БМВ", модел "316", с рег. № xxxxxxxxxxxx, собственост на В.С., на територията на град София, по бул. "Сливница" с посока на движение от ул. "Г. С. Раковски" към бул. "Васил Левски". Жалбоподателят М. В. не носел в себе си издаденото му СУМПС № xxxxxxxxxxxx, издадено на 01.02.2022 г. от ОДМВР - С., валидно до 01.02.2032 г. До № 206 на бул. "Сливница" жалбоподателят В. бил спрян за извършване на проверка от служители на СДВР - Г. К. - старши полицаи в сектор 04 "Охрана на обществения ред и оперативни обекти" при СДВР и свидетеля К. П.. При извършената му проверка жалбоподателят не представил СУМПС, а единствено доказателства, че е подал заявление за издаване на ново СУМПС, като заявил на служителите на СДВР, че все още не е получил същото. Полицейските служители извършили справка в автоматизираната информационна система на "Пътна полиция" и установили, че издаденото на жалбоподателя СУМПС № xxxxxxxxxxxx, издадено на 11.09.2018 г. от ОДМВР - С., било обявено за невалидно.

Предвид горното на 28.02.2023 г. Г. К. - старши полицаи в сектор 04 "Охрана на обществения ред и оперативни обекти" при СДВР съставил АУАН серия Г А № 814430/28.02.2023 г., в който посочил, че жалбоподателят не представя СУМПС, че издаденото му СУМПС № xxxxxxxxxxxx е обявено за невалидно (изгубено или откраднато) от 03 РУ - СДВР на 02.09.2022 г., и с който повдигнал против жалбоподателя административнонаказателно обвинение затова, че управлява МПС със СУМПС, което е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено - нарушение на чл. 150а ал. 1 ЗДвП. Актът за установяване на нарушението бил съставен в присъствието на свидетеля К. П. и на жалбоподателя М. В., бил предявен на последния за запознаване и му била връчен екземпляр от акта. При съставяне на акта за установяване на нарушението жалбоподателят посочил, че няма възражения. Не направил такива и в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН на 23.03.2023 г. Д.Д. - началник - сектор в ОПП - СДВР, издала обжалваното наказателно постановление № 23-

4332-004547/23.03.2023 г., с което на основание чл. 177 ал. 1 т. 2 ЗДвП наложила на жалбоподателя М. В. административно наказание "глоба" в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 150а ал. 1 ЗДвП.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: гласни - показанията на свидетеля К. П., както и писмените доказателства, приобщени на основание чл. 283 НПК - декларация вх. № 2895/02.09.2020 г., депозирана в 03 РУ - СДВР, справка - картон на водача, АУАН серия ГА № 814430/28.02.2023 г., наказателно постановление № 23-4332-004547/23.03.2023 г., удостоверение № 294/2023 г./18.08.2023 г., издадено от Началник на Затвора - София, докладна записка от мл. полицейски инспектор при 06 РУ - СДВР, сведение от Виолетка В.а от 23.04.2023 г., докладна записка от мл. инспектор при РУ - Т. към ОДМВР - С., писмо от началник на 03 сектор "Административно обслужване" при ОПП - СДВР до Началника на сектор "Охранителна полиция" при 06 РУ - СДВР рег. № 4332р-22163/20.07.2023 г., писмо от началник на 03 сектор "Административно обслужване" при ОПП - СДВР до Началника на сектор "Пътна полиция" при ОДМВР - С. рег. № 4332р-22163/30.03.2023 г., заповед № 8121к-13318/23.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, копие на СУМПС № xxxxxxxxxxxx, издадено на 01.02.2022 г. от ОДМВР - С..

Съдът кредитира показанията на свидетеля К. П., които оцени като еднопосочни, последователни, непротиворечиви и съответни на писмените доказателства. Съдът цени с доверие и писмените доказателства, въз основа на които формира изводите си за компетентност на актосъставителя и наказващия орган.

Съдът не обсъжда и изключи от доказателствената съвкупност писмените доказателства по отношение компетентността на наказващия орган, представени с писмени бележки от 11.12.2023 г., тъй като същите са представени след приключване на съдебното следствие и не са приобщени към доказателствената съвкупност по предвидения в НПК ред.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

АУАН и НП са издадени от административни органи, разполагащи с материална и териториална компетентност. Актът, с който е образувано административнонаказателното производство, е съставен от Г. К. - старши полицай в сектор 04 "Охрана на обществения ред и оперативни обекти" при СДВР. Видно от приетата като писмено доказателство заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи /т.1.3.3 от заповедта/, полицейските органи от звената, осъществяващи охранителна

дейност по чл. 14 ал. 2 т. 1 (патрулно - постова дейност) или т. 2 (териториално обслужване на населението) от Закона за Министерството на вътрешните работи в СДВР са оправомощени да осъществяват контрол по ЗДвП, вкл. и относно дейностите по чл. 165 ал. 1 т. 1 - 3 ЗДвП, сред които се включва и осъществяване на контрол относно спазването на правилата за движение от участниците в движението (чл. 165 ал. 1 т. 1 ЗДвП). Предвид горното съдът намира, че актът за установяване на нарушението е съставен от компетентен административен орган.

Съгласно горецитираната заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, началникът на сектор "Административно обслужване" към ОПП - СДВР, е оправомощен да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП (т. 3.6 от заповедта). От писмените доказателства - заповед № 8121К-13318/23.10.2019 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, и акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., се установява, че издалата наказателното постановление Д.Д. заема именно длъжност началник на 03 сектор "Административно обслужване" в ОПП - СДВР, поради което и разполага с материалната и териториална компетентност да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП.

При съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени и сроковете по чл. 34 ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

АУАН е съставен при спазване изискванията на чл. 40 и чл. 43 ЗАНН - в присъствието на един свидетел - свидетеля К. П., който е свидетел и на извършване на нарушението, и в присъствието на жалбоподателя В.. Актът е подписан от съставителя, свидетеля и жалбоподателя В., предявен е на жалбоподателя и му е връчен препис.

Както актът за установяване на нарушението, така и наказателното постановление, имат съдържанието, предвидено съответно в чл. 42 ал. 1 ЗАНН и чл. 57 ал. 1 ЗАНН, като и в АУАН, и в НП, по идентичен начин са посочени обстоятелствата по извършване на нарушението, както и приетата от актосъставителя и наказващия орган за нарушена материалноправна разпоредба.

Съдът намери обаче, че както актосъставителят, така и наказващият орган, са допуснали нарушение на материалния закон.

Административнонаказателната отговорност на въззивника е ангажирана за нарушение на чл. 150а ал. 1 ЗДвП. Посочената разпоредба предвижда, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. И в АУАН, и в НП, е посочено, че "СУМПС с № xxxxxxxxxxxxxx е обявено за невалидно (изгубено или откраднато) от 03 РУ - СДВР на 02.09.2022 г.", като административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана затова, че управлява МПС със СУМПС, което е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. От събраните писмени доказателства в съдебното следствие по категоричен начин се установи, че жалбоподателят не е нарушил разпоредбата на чл. 150а ал. 1 ЗДвП. От приетата като писмено доказателство декларация вх. № 2895/02.09.2020 г., депозирана в 03 РУ - СДВР, действително се установява, че издаденото на въззивника СУМПС с № xxxxxxxxxxxxxx е било обявено за невалидно, след като с горепосочената декларация въззивникът е декларирал, че е установил липсата му. Същевременно от справката - картон на водача, както и от представеното от въззивника копие на СУМПС, се установява, че още на 01.02.2022 г. на жалбоподателя е било издадено СУМПС № xxxxxxxxxxxxxx със срок на валидност до 01.02.2032 г. Т.е. към посочената в АУАН и НП дата на нарушението - 28.02.2023 г. жалбоподателят е имал издадено валидно СУМПС, макар да не го е носил у себе си, поради което административнонаказателната му отговорност неправилно е била ангажирана за нарушение на чл. 150а ал. 1 ЗДвП. В случаите, когато водачът има валидно издадено СУМПС, но не го носи със себе си, той осъществява състава не на нарушението по чл. 150а ал. 1 ЗДвП, а на това по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП. Макар в случая да се установява с категоричност, че при извършената му на 28.02.2023 г. проверка жалбоподателят не е носил със себе си и не е представил СУМПС, съдът не разполага с възможност с решението в производството по Глава III, раздел V от ЗАНН, да преквалифицира

нарушението в такова по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП, тъй като такова изменение би било свързано със съществено изменение на обстоятелствата на нарушението и на съставомерните факти. Със съставения АУАН от 28.02.2023 г. срещу жалбоподателя е образувано административнонаказателно производство и с обжалваното наказателно постановление му е наложено административно наказание затова, че "управлява МПС със СУМПС, което е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено". В състава на нарушението по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП се включват различни съставомерни признаци, като нарушението по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП се осъществява и чрез бездействие - водачът не носи у себе си СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. Предвид горното съдът намери, че в настоящия случай не разполага с правомощието да измени наказателното постановление като преквалифицира нарушението в такова по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП, тъй като това би ограничило правото на защита на жалбоподателя, тъй като представлява ангажиране на административнонаказателната му отговорност за ново и различно нарушение от описаното в обжалваното наказателно постановление и въз основа на факти, срещу които въззивникът не се е защитавал.

Констатираното неправилно приложение на материалния закон налага отмяна на обжалваното наказателно постановление. Жалбоподателят не претендира и не доказва извършването на разноски.

Наказващият орган няма право на присъждане на разноски предвид извода за основателност на жалбата, но наред с това следва да се посочи, че дори и при противния извод разноски в полза на наказващия орган отново не се дължат. В о.с.з. на 27.11.2023 г. съдебното следствие е обявено за приключено, даден е хода на съдебните прения и съдът е обявил, че ще се произнесе с решение. В съдебното заседание на 27.11.2023 г. наказващият орган не се е явил и не е изпратил представител, въпреки че е бил редовно призован. В о.с.з. на 27.11.2023 г. никоя от страните не е поискала и съдът не е предоставил срок за представяне на писмени защиты. Независимо от това по делото са представени писмени бележки от гл. юрк. Б. Страхинов с пълномощно от наказващия орган, заведени с вх. № 355567/11.12.2023 г., с които за първи път е заявено искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 63д ал. 1 ЗАНН в производствата пред

районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. АПК от своя страна препраща за неуредените случаи по отношение на производствата пред съд към ГПК. Предвид горното съдът намира, че и при решаване на въпроса за отговорността за разноски в производствата по ЗАНН следва да намерят приложение разрешенията, дадени с ТР от 06.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, където в т. 11 е посочено, че "... с писмената защита не могат да бъдат предявени процесуално валидно искания за присъждане на разноски, съответно за техния размер. Макар и акцесорна, претенцията за разноски съставлява искане, свързано със спорния предмет, което следва, също като него, да бъде заявено до приключване на съдебното заседание, с което приключва делото пред съответната инстанция." Предвид горното и в производството по ЗАНН искането за присъждане на разноски не може да бъде заявено за първи път с писмените защиты, депозираны след приключване на съдебното заседание.

Предвид всичко изложено и на основание чл. 63 ал. 2 т. 1 вр. ал. 3 т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-004547/23.03.2023 г., издадено от Началник - сектор към ОПП - СДВР, с което на основание чл. 177 ал. 1 т. 2 ЗДвП на М. В. В., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 150а ал. 1 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София – град на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____